

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

HET VERBORGEN HALSSNOER VAN CALVIJN

Het lijden moet diep genoeg gaan anders pakken ze je. De programeerkrachten van deze aarde zijn sterk. Je moet tot het punt komen dat je niet meer terug kan, dus dan kom je toch bij Calvijn uit, maar dan op een hele andere wijze, van een hele andere kant. Daarom zeggen we ook dat Calvijn niet zomaar omzeild kan worden. Het is een ruwe diamant.

Iemand zei dat je je niet helemaal blind moet staren op 'tijd heelt alle wonden,' maar dat de mens nieuwe ervaringen nodig heeft om een geheel andere realiteit te zien. Vaak is dat juist een dieper lijden, wat een andere materie is. We kunnen zeggen dat de mens tijd wil, maar God wil tucht. Overigens heeft de mens nog steeds niet geleerd een kind te zijn. Ze willen supersnel volwassen worden, supersnel grijpen, om over de anderen de baas te spelen met hun valse hegenomische spelletjes. Als we de definitie willen van wat God is, dan is dat een kinderboek. Het zal alleen aan kinderen geopenbaard worden. Alleen kinderen kunnen door de smalle poort gaan.

Er ligt een noodzaak tot wedergeboorte. Deze aarde is niet het ware leven. Dat zit er veel dieper in. Het gaat om de diepere aarde, waar je kunt komen door een dieper lijden. Dat betekent allereerst open staan voor het lijden van anderen. Het betekent een ontwaking tot het lijden wat er al is. Het lijden is een brug, en die zal uiteindelijk naar huis brengen, want de mens is ver van huis verdwaald.

Het lijden is daarom het werk weer op je nemen, het visnet weer te dragen. Het is de oproep om terug te gaan tot de schoolbanken, niet zomaar tot mechanisch lijden, niet zomaar roekeloos in allerlei putten springen, want dat is het lijden van de dwazen en de spijbelaars. Als wij lijden moeten we dat niet voor aanzien doen, want dat is het lijden van de

wereld. Wij moeten niet de grootste willen zijn, maar het gaat om het lijden van de minsten, van het afleggen van het leven, om zo deel te hebben aan een hogere opstanding, die van de vreze des Heeren, wat de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, zoals aangekondigd in het boek Openbaring, zo mooi bespreekt.

DE PLAAG VAN ELZEGA

In het stadje Elzega was een plaag van vliegende vissen die de hoofden van de burgers teisterden. De heksenmeester had een zwart zaad waarmee hij vissen kon laten vliegen, en hij gaf hen de naaste opdrachten. Zo zaaide hij een boel tragedie en hopeloosheid. De vissen waren gevreesd, en als ze dan weer vertrokken was het leed vaak al geschied, of begon toen pas echt.

Iedereen was met zijn handen in het haar. Ook de kleine Jog vond het vervelend. Hij was vastbesloten hier iets aan te doen, en op een dag stapte hij naar de burgemeester. Jog belde aan, en de dienstmaagd van de burgemeester deed bezorgd open. 'Is er wat gebeurd, kleine ?'

'Nee,' zei Jog, 'ik wil gewoon de burgemeester spreken.' Na een tijdje wachten kon de kleine Jog bij de burgemeester naar binnen in zijn kamer.

'Zo, kleine jongen, dus jij wilt de stad redden van dit boze gespuis, huh ?' zei de burgemeester nadat Jog hem het verhaal had verteld. 'En hoe zou jij dat willen doen, kleine man ?'

'Geef me even de tijd, burgemeester,' zei de jongen. 'Ik kan vast wel iets bedenken.'

'Toch wel vreemd, jongen, dat je hier komt zonder ook maar enig idee te hebben, want meestal zijn

degenen die hier komen al voorbereid met een idee of plan. Maar in ieder geval is het erg dapper van je,' zei de burgemeester.

Met de dagen leek het steeds erger te worden. De vissen waren erg bloeddorstig, en maakten velen ziek. Ook maakten ze angstaanjagende geluiden, waardoor mensen 's nachts niet konden slapen.

Het waaide hard buiten. De kerkklokken bleven maar luiden. Jog staarde voor zich uit, vastbesloten een plan te bedenken. 'Jongen, geef de moed maar op,' zei zijn moeder telkens. 'Hier is geen kruid tegen opgewassen.' Ze probeerden mensen gek te maken met hun gekrijs. In het stadje werden ze inmiddels overal de schuld voor gegeven. Ook zouden ze kinderen gekke en nare versjes laten zingen.

Toen Jog achttien was had hij ineens een plan. Hij zou naar het boze berkenbos gaan, op zoek naar de heksenmeester die dit allemaal op zijn geweten had.

Na lang lopen kwam hij bij een huisje. Hij ging naar binnen, en zag de heksenmeester achter een tafeltje zitten. 'Zeg kerel,' zei Jog, 'je boze spelletjes zijn uit. Jij bent de schuldige, en ik ben de wraakengel.'

'Zo zo,' zei de heksenmeester. 'Praatjes, hè, je bent er anders nog niet.' De heksenmeester stond op, en een vuurvlam kwam van zijn hand die regelrecht op Jog afvloog. Jog kon nog net bukken. Maar toen kwamen er twee vliegende vissen binnenvliegen, die met groot gekrijs Jog grepen en met hem wegvlogen. Ze brachten hem op een heel hoog nest in de bergen, waar het heel koud was.

'Je moet voor heksenmeester Troegadoer verschijnen,' zei één van de vliegende vissen.

Na hem ernstig toegetakeld te hebben, brachten ze hem bloedend naar een dichtbijzijnd kasteel in het bos. Heksenmeester Troegadoer zat binnenin op een troon. 'Laat deze lamlendeling binnenkomen !' riep de heksenmeester. 'Hij heeft mijn broer bedreigd. Nu

is hij van mij.' De heksenmeester begon te lachen.

'Maar jullie hebben Elzega getergd met jullie vliegende vissen !' riep Jog.

De vliegende vissen brachten hem tot vlak voor de troon, en lieten hem toen neervallen. Kreunend en hijgend stond Jog moeizaam op. Hij was diep verwond.

'Elzega is ons terrein,' zei Troegadoer. 'Jullie hadden nooit dat stadje moeten bouwen op natuur gebied.'

'Daar kunnen wij niets aan doen,' riep Jog boos, 'dat hebben onze voorouders gedaan, en ze zeiden dat het een open vlakte was. Ze hebben geen bomen ervoor omgekapt, of ander natuurgebied.'

'Leugens,' zei Troegadoer, 'ze hebben een heel stuk bos ervoor weggekapt. Als je leven je lief is, vertrek uit de stad. De stad zal vernietigd worden.'

'Mijn voorouders moesten wel ergens leven. Ze hebben niets verkeerd gedaan,' zei Jog.

'Dat maken ze je maar wijs,' zei Troegadoer. 'Spoedig zal de stad vergaan, en er is niks wat je daaraan kunt doen.'

Jog probeerde zich los te rukken uit de greep die de vliegende vissen op hem hadden. Ze stonken verschrikkelijk. Hij voelde hun hete adem in zijn nek. Ze hadden bijna een zwarte huid.

Ze spoten hun inktgas in hem, terwijl hun nagels als naalden diep in zijn huid gingen. Hij werd plotseling depressief en duizelig. Toen viel hij op de grond. Troegadoer begon te lachen.

Jog wordt dan wakker na een tijdje in een langwerpige zaal op een bed, waar nog veel meer mensen op bedden liggen.

Een klein meisje komt aangelopen met lang, zwart

haar. 'Wij zullen je bewerken met het zwarte zaad,' zei het meisje. 'Ook jij zal in een vliegende vis veranderen. We kunnen je goed gebruiken.'

'Nee !'ilde Jog, maar al snel injecteerde het meisje hem, en hij viel weer in een diepe slaap. Hij werd in een capsule gestopt en ging diep in de grond. Hij werd wakker toen ze de boom van het zwarte zaad hadden bereikt, diep onder de grond. Er zaten vleermuizen in deze boom. Hij moest van het zaad eten. Hij werd in een rivier geworpen en ging kopje onder. Hij zwom naar boven, en merkte dat hij in de zee was. Ook merkte hij dat hij een vis was geworden. Hij zag meerdere vissen om zich heen, en ze stegen op uit het water, om te vliegen.

Ook hij merkte dat hij kon vliegen. Zijn huid was bijna zwart. Hij bevond zich in een zaal met vele andere vliegende vissen. Ze keken allemaal richting een bol, waarop een vogelachtige verschijning zat met grote vleugels. Toen veranderde de verschijning in een koning. Het was de koning van de vliegende vissen.

Plotseling merkte Jog dat hij zijn eigen lichaam weer terughad. Hij rende door een tunnel, zoekende naar de uitgang. 'Nee, ik wil dit niet !' riep hij. Hij ramde met zijn vuisten op glas. Hij had het gevoel dat hij verdrong. Hij kon niet ademen. 'Is er dan niemand om me te helpen !' riep hij in wanhoop.

'Er is iets mis,' zei het kleine meisje. 'We kunnen hem niet veranderen in een vliegende vis. Zijn hart is te sterk.'

Plotseling voelde Jog dat hij buiten lag op de grond, vlak voor het kasteel. Zo snel als hij kon rende hij terug naar het stadje Elzega. Hij was door deze ervaring zo getraumatiseerd dat hij er nooit meer over durfde te spreken.

ELWIN TERUG NAAR KLAAS VAAK - 3

Hoofdstuk 3. Bij de toverfee

Klaas Vaak was bij het huis van de toverfee geweest, maar ze was niet thuis. Een konijntje zei dat ze op reis was voor een lange tijd. Elwin raakte erg bedroefd. De oude arend raakte alsmaar zieker en zieker, en als de toverfee er niet was, hoe zouden ze hem dan kunnen helpen ? En Elwin dacht ook aan die arme toverstaf. Toch besloot hij maar te wachten. Dagen gingen voorbij, en Elwin had het erg naar z'n zin bij Klaas Vaak. Op een dag bracht Klaas Vaak hem een vliegend tapijt. 'Kijk eens, Elwin, het is niet alleen een vliegend tapijt, maar ook een sprekend tapijt.' Elwin ging erop zitten, samen met Trippelteentje. 'Breng mij naar de toverfee,' zei hij. Het tapijt steeg op, en vloog richting het noorden door een konijnenhol. Het was een heel lang konijnenhol, en het tapijt maakte goed vaart. Na een tijdje zag Elwin overal sneeuw liggen en begon het kouder te worden. Ze kwamen in een enorm bos. Het tapijt zei dat hier ergens de toverfee moest wezen. Ergens bij een holle boom klopten ze aan. Een dwerg deed open. Elwin vroeg of hij wist waar de toverfee was. 'Ja hoor,' zei het mannetje vriendelijk, 'kom maar binnen.' Ze zagen de toverfee zitten aan een tafeltje, toen ze binnengekomen waren. Toen de toverfee hen zag schaterde ze van het lachen. Ze had één tand, en ze vroeg aan Elwin en het muisje of ze ook wat van de bessenpudding wilden. Het was een toverpudding waarvan je ging lachen. Elwin en het muisje namen een hapje en rolden al gauw over de grond van het lachen. 'Het is een goed medicijn tegen moeheid,' zei de toverfee. Ze had een grote kin en was erg vriendelijk. Elwin dacht direct bij zichzelf dat dit goed van pas zou komen als ze naar het oosterse luchtpaleis zouden gaan. Hij voelde zich erg op zijn gemak bij de dwerg en deze toverfee, en al gauw had hij er twee nieuwe vrienden bij. Ze luisterden aandachtig toen hij en het muisje hen het hele verhaal vertelden.

Ze zouden met z'n vieren op het tapijt gaan zitten, en naar het luchtpaleis vertrekken. Het was een lange tijd vliegen, maar het tapijt wist de weg. Onderweg vertelde het tapijt wat grappen, zodat het allemaal wat korter duurde, en eindelijk waren ze er. De toverfee gaf ieder een stukje toverbessentaart, zodat ze niet in slaap konden vallen, en schaterlachend liepen ze naar binnen. Het was inmiddels diep in de nacht, dus de sleutel was bij de toverheks. Stilletjes liepen ze verder in het paleis, en al snel vonden ze de slaapkamer van de toverheks. De sleutel zat daar in een kooitje. Het viel hen op dat het sleuteltje armpjes en beentjes had. De heks en het sleuteltje sliepen allebei. Elwin zuchtte diep en fluisterde : 'Nu moeten we een ander sleuteltje hebben om het kooitje te kunnen openmaken.' Ze begonnen te zoeken in de slaapkamer van de heks, maar ze konden het niet vinden. Toen zag Elwin dat het sleuteltje glimmende letters had : JAZOE BURM. 'Misschien is het wel een toverspreuk,' dacht Elwin, en heel zachtjes begon hij het te fluisteren : JAZOE BURM, JAZOE BURM. En heel langzaam ging het kooitje tot Elwin's grote verbazing open. Hij pakte snel het sleuteltje eruit. 'Wat ga jij met dat sleuteltje doen ?' Het was de heks die ineens achter hem stond. De zware, boze stem deed hem sidderen. Maar het vliegende tapijt kwam hem te hulp. De heks kreeg een klets, en Elwin kreeg een duw en viel op het tapijt. Snel vloog het tapijt naar beneden waar de anderen nog steeds aan het zoeken waren. Elwin riep : 'Kom snel op het tapijt ! De heks is wakker. Ik heb de sleutel en nu moeten we maken dat we weggkomen.' De muis, de dwerg en de toverfee sprongen snel op het tapijt, maar de heks was al beneden bij de poort en kwam hen tegemoet. 'Wachters, grijp hen !' riep ze. En van alle kanten kwamen arenden en vleermuizen op hen af. Als dat maar goed afloopt. Elwin durfde niet meer te kijken en hield zijn handjes voor zijn ogen.

Maar de toverfee kreeg een goed plan. Samen met de dwerg begonnen ze met de toverbessentaart te gooien, en al gauw begonnen de wachters en de heks te schaterlachen en te rollen over de grond. Maar

snel trok de heks nog even de poort dicht en omdat het tapijt in zo'n snelle vaart was leek het erop dat ze tegen de poort aan zouden botsen. Als dat maar goed afloopt.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij begon de toverspreuk van het sleuteltje hard te roepen : JAZOE BURM, JAZOE BURM, JAZOE BURM. En ja hoor, de poort ging langzaam open, en het tapijt kon er net doorheen. Het sleuteltje sliep nog steeds, maar was veilig onder Elwin's jasje. Nu moesten ze zo snel mogelijk naar het zandpaleis van de rattenprins, voordat de nacht voorbij was. Toen ze daar aankwamen was de poort dicht, maar Elwin opende het met de toverspreuk. Snel vloog het tapijt naar boven, en Elwin sprong naar de deur van de toverstaf toe. Elwin stopte het sleuteltje in het sleutelgat en ja hoor, de deur ging open. Maar de toverstaf was weg. Elwin werd erg verdrietig. Maar de dwerg zei : 'Laten we het hele paleis doorzoeken.' Inmiddels was het sleuteltje wakker geworden. 'Je kunt met de toverspreuk alle deuren openmaken. Elwin, ik ben nu van jou. Ik ben een toversleutel.' Elwin glimlachte weer een beetje. Hij was zo blij met dit nieuwe vriendje. Maar nu moesten ze de toverstaf zien te vinden.

Na een tijdje kwam Trippelteentje met de toverstaf aanlopen. Het muisje had de staf in de kelder gevonden waar Elwin zelf ook een tijdje opgesloten had gezeten. En het muisje had daar nog steeds de sleutel van. Elwin was erg opgelucht. Nu konden ze terug naar Klaas Vaak om hem de toverstaf te brengen. In de toverstaf zat nog steeds het arendsmedicijn, zodat de zieke arend van Klaas Vaak weer beter zou worden. Met dit medicijn zou de arend ook heel lang kunnen leven. Elwin keek naar de rood gouden beelden in de zaal van het paleis. Ze leken zoveel op arenden, en misschien zijn dat wel die arenden waarmee Klaas Vaak de dromen bracht. Hij strooide een beetje van het medicijnpoeder op een van de beelden. En ja hoor, de arend kon zich weer bewegen en was weer helemaal een arend. En zo liepen Elwin en zijn vrienden de vele beelden langs om ze een beetje van het tovermedicijn te

geven. Nu was de zaal vol met vliegende arendsvrienden. Maar nu moesten ze snel opschieten, want de rattenprins zou elk moment wakker kunnen worden. Het eerste zonlicht van de dag begon het paleis al binnen te schijnen. Eén van de arenden raakte met z'n vleugels per ongeluk een vaas aan, en deze viel op de grond in scherven. De rat werd meteen wakker, en rende uit z'n slaapkamer. 'Wat is hier aan de hand?' brulde hij. En vanuit de muren en de vloeren kwamen legers van ratten te voorschijn. 'Laat ze niet ontsnappen,' riep de prins.

De taart konden ze dit keer niet gooien, want de taart was op, maar Trippelteentje opende snel een raam, waardoor de arenden konden wegvliegen. Snel klommen Elwin, de dwerg en de toverfee op de rug van één van de arenden, en ook Trippelteentje ging op één van de arenden zitten. En daar vlogen ze : honderden arenden samen met de vier vrienden, terwijl Elwin de toversleutel en de toverstaf stevig vast had. Aangekomen bij Klaas Vaak hadden ze veel te vertellen. Klaas Vaak was zo blij zijn rode toverstaf te zien. Nu konden de arenden weer dromen brengen, lange dromen. De toverstaf begon te gloeien en te groeien totdat het een ladder naar de maan was geworden. Het groeide zo door een konijnenhol heen. Nu kon Klaas Vaak verhuizen naar de maan. De zieke arend kreeg het tovermedicijn en vloog met Klaas Vaak mee om hem te helpen met verhuizen.

Maar halverwege de verhuizing gebeurde er iets verschrikkelijks : De toverstaf knakte en Klaas Vaak viel met al zijn spullen naar beneden. Gelukkig konden de arenden hem net op tijd opvangen, maar naar de maan kon hij niet meer. Toen besloot hij maar om in zijn oude huisje te blijven wonen. Het was er groot genoeg en uiteindelijk was dat toch het allerbeste. Nu waren er dan twee dezelfde roodgouden staven. Klaas Vaak gaf er één aan Elwin : 'Voor jou, omdat je me zo goed geholpen hebt.' Elwin kreeg een kleur, en zei dat hij hem heel goed

zou bewaren. Wat zou Sandra trots op hem zijn. Klaas Vaak gaf Elwin nog vele geschenken, maar deze roodgouden staf was het allerbijzonderst. Elwin zou hem aan de schoorsteenmantel hangen, wanneer hij thuis zou komen, zodat hij en Sandra de allerbijzonderste dromen zouden krijgen.

En toen moest Elwin weer verder. Hij bedankte Klaas Vaak en de andere vrienden en klom op het konijn die hem weer naar huis zou brengen.
